

vyšší jako zrušovací soud podle §u 362 čís. 1 tr. ř. mimořádnou obnovu trestního řízení ve prospěch obžalovaného, zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku obžalovaného odsuzujícím, a odkázal věc na soud první stolice, by ji opětně projednal a rozsoudil.

Čís. 1655.

Ustanovení §u 178 (200) tr. zák. stanoví jen jedinou a jednotnou trestní sazbu. Není proto zmatku čís. 11 §u 281 tr. ř., nepřevyšuje-li úhrn trestů (§ 265 tr. ř.) hořejší hranice této sazby.

(Rozh. ze dne 8. června 1924, Zm II 228/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 14. dubna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a), 176 II. a) tr. zák.

Důvody:

Neprávem spatřuje stěžovatel zmateční důvod §u 281 čís. 11 tr. ř. v tom, že nalézací soud, ačkoliv použil ustanovení §u 265 tr. ř. vzhledem k dřívějšímu trestu vězení 4 měsíců, uložil mu trest těžkého žaláře deseti měsíců, čímž překročil hranice první trestní sazby §u 178 tr. zák., když v rozsudku není odůvodněno, že by byl soud použil vyšší sazby tohoto paragrafu. Vzhledem k tomu, že dřívější trest byl stěžovateli uložen rozsudkem sedrie v Bratislavě ze dne 24. března 1924 pro trestné činy, spáchané dne 15. a 16. prosince 1923, tedy před spácháním krádeže, o niž jde, nelze pochybovati, že tu jsou podmínky pro použití §u 265 tr. ř. a že by tudíž šlo skutečně o překročení trestní pravomoci soudní, předpokládajíc ovšem, že by § 178 tr. zák. stanovil dvě různé trestní sazby od 6 měsíců do jednoho roku, a od jednoho roku do 5 let, a že by v tomto případě použití druhé sazby nebylo bývalo odůvodněným. Než předpokladů těch zde není. Ustanovení §u 178 rovněž jako §u 202 tr. zák. obsahuje jen jedinou a jednotnou trestní sazbu, poskytujíc soudci toliko možnost, převažují-li v tom kterém případě okolnosti přitěžující, zvýšiti trvání trestu těžkého žaláře až do 5 let (rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského čís. 604 a 523). Nejvyšší hranici trestní jest tedy trest těžkého žaláře pěti let, nikoliv jednoho roku, jak stížnost mylně míní, takže o překročení této nejvyšší hranice trestní sazby nelze mluvíti. Jelikož nalézací soud vyměřil stěžovateli trest v mezích trestní sazby §u 178 tr. zák., jest zmateční stížnost zřejmě neodůvodněna a slušelo ji proto zavrhnouti.

Čís. 1656.

Vrácena-li zmateční stížnost proto, že nebyla podepsána obhájcem, nelze podati novou zmateční stížnost do protokolu a pokusiti se takto

o nápravu věcných, obsahových nedostatků vrácené písemní zmáteční stížnosti.

(Rozh. ze dne 3. června 1924, Zm I 258/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmáteční stížnost Anny Z-ové a Karla H-a do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 6. března 1924, jímž stěžovatelé uznáni byli vinnými zločinem podílnictví na krádeži ve smyslu §§ů 185, 186 a), b) tr. zák.

D ů v o d y:

Anna Z-ová a Karel H. opověděli a provedli zmáteční stížnost dne 10. března 1924, sice včas, ale bez podpisu obhájce. Dle druhé věty §u 1 čís. 3 novely ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 jest postupovati jen tenkrát, když vada zmáteční stížnosti záleží pouze v tom, že chybí podpis obhájcův; v projednávaném případě však stížnost jest vadnou i dle §u 1 čís. 2 citované novely, ježto stěžovatelé se nedovolávají vůbec žádného ze zmátečních důvodů §u 281 čís. 1—11 tr. ř., nýbrž uplatňují okolnosti docela nové, v řízení prvě stolice vůbec nezjištěné, tvrdíce, že H. celou krádež policejnímu agentovi Karlu V-ovi byl prozradil a že společně ukradené věci odnášeli, aby je mohli policii odevzdati. K těmto novým skutečnostem nelze dle zásad o řízení zrušovacím přihlížeti, bylo by je po případě uplatňovati obnovou trestního řízení, a slušelo se tedy zmáteční stížnost jako po zákonu neprovedenou podle §u 1 čís. 2 a §u 4 čís. 1 citované novely zavrhnouti v zasedání neveřejném, aniž bylo zapotřebí vracet stížnost k doplnění podpisem obhájce, poněvadž vada zmáteční stížnosti nezáležela toliko v nedostatku podpisu oprávněného obhájce. Se stěžovateli bylo kromě toho u zemského trestního soudu v Praze sepsáno do protokolu další provedení zmáteční stížnosti dne 21. března 1924. K tomu došlo tím způsobem, že stěžovatelé, byvše na den 21. března 1924 k zemskému trestnímu soudu k osobnímu výslechu ohledně podané zmáteční stížnosti z 10. března 1924 předvoláni a tam poučeni, že musí provedení zmáteční stížnosti podepsáno býti advokátem anebo dáno býti do protokolu, prohlásili, že zmáteční stížnost provedou protokolárně, a skutečně též ji do protokolu ihned provedli. S hlediska §u 285 tr. ř., platícího jak pro zmáteční stížnosti, zadané právním zástupcem, tak i u soudu protokolárně, jest toto provedení opozděným, ježto stěžovatelé, opověděvše zmáteční stížnost již dne 10. března 1924, za doručení opisu rozsudku nežádali, stížnost tedy pouze do dne 18. března 1924 provésti mohli. Jde nyní o otázku, lze-li za tohoto stavu věci po projití 8denní lhůty k provedení zmáteční stížnosti v další třídenní lhůtě §u 1 čís. 3 novely jedině k odstranění vady nedostávajícího se podpisu obhájce nahraditi tuto opravu provedením zmáteční stížnosti do soudního protokolu. Tu budiž především zdůrazněno, že Nejvyšší soud již v rozhodnutí Sb. n. s. čís. 1231 odchýlil se od praxe bývalého rakouského zrušovacího soudu, zaujav zásadní, doslovu a smyslu zákona vyhovující stanovisko, že není přípustno, by obžalovaní na místě zmáteční stížnosti, pro chybící

obhájcův podpis k opravě vrácené, podali zmateční stížnost novou, poněvadž druhá věta odstavce čís. 3 §u 1 trestní novely z roku 1877 má za předmět pouze odstranění formální vady, totiž nedostatku podpisu obhájce a stalo by se při opačném názoru ustanovení o lhůtách ilusorním a bezúčinným. Tytéž úvahy platí zvýšenou měrou i v projednávaném případě. Ustanovení druhé věty §u 1 čís. 3 novely jsou, jak již uvedeno, rázu čistě formálního a tvoří kromě toho, což nelze přehlédnouti, jedinou výjimku ze zákonné zásady, vyplývající z ustanovení §u 6 tr. ř., že 8denní lhůta §u 285 tr. ř. k provedení zmateční stížnosti je neprodlužitelnou a nepřekročitelnou. Vyjimečné toto ustanovení nelze dle všeobecných pravidel o výkladu zákonů vykládati způsobem rozšiřujícím. Důsledkem toho není přípustno, by stěžovatelé libovolně místo, aby zmateční stížnost, vadnou následkem chybného podpisu obhájce, znova předložili opatřenu tímto podpisem, volili cestu jinou, totiž provedení stížnosti do protokolu. Že jedině tento výklad zákona jest správným, plyne nejen z doslovu druhé věty §u 1 čís. 3 novely, jejímž účelem je výlučně odstranění formální vady, nýbrž i z úvahy, že by při opačném názoru bylo stěžovateli možno, propadlou již lhůtu k provedení zmateční stížnosti libovolně měniti a prodlužovati, a byl by postup takový pouze nepřipustným obcházením přesných ustanovení §u 6 a 285 tr. ř. o neprodlužitelnosti lhůt, což nejlépe vidno i v tomto případě, v němž by obžalovaným bylo umožněno, přes to, že lhůta k provedení zmateční stížnosti prošla již dnem 18. března 1924, ještě do 24. března 1924 zmateční stížnost protokolárně provésti. Na tom nemění ničeho okolnost, že zemský soud obžalované mylně poučil, poněvadž předpis zákona změniti lze pouze novým zákonem a nikoliv mylným soudním poučením. Nebylo tudíž lze k opožděným vývodům, podaným do soudního protokolu, dle §u 1 čís. 1 novely míti zření.

Čís. 1657.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Rušení obecného míru v republice dle §u 14 čís. 5 zákona. Na úmysl pachatelův lze usuzovati i z pouhého úryvku jeho řeči.

(Rozh. ze dne 3. června 1924, Zm II 115/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mor. Ostravě ze dne 18. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle §u 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody čís. 4 a čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Tohoto důvodu neprovádí po zákonu. Ačkoliv napadený